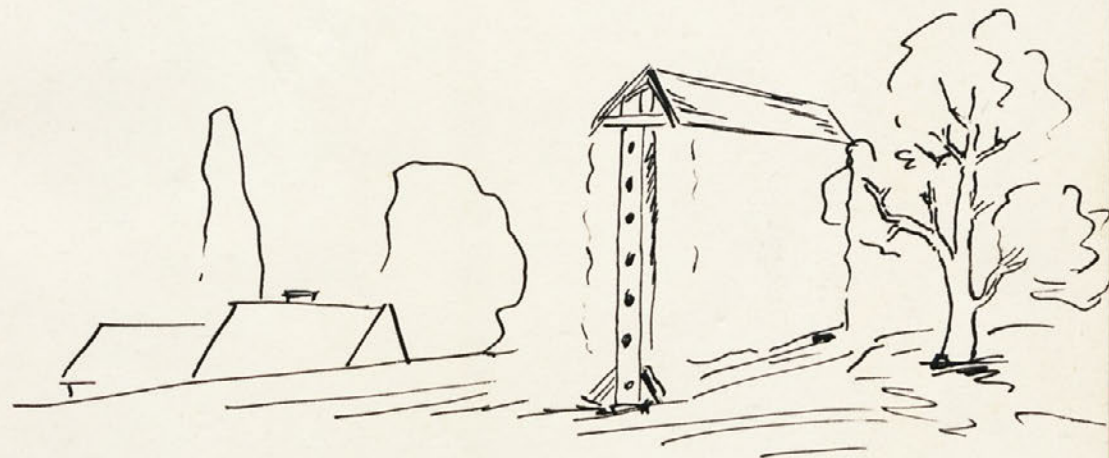

Spind. 14/57

L. VI

1

STEZICE

NOVEMBER 1957

II 16756

DZ 17/9528

GLASILO LITERARNEGA KROŽKA NA NOVOMBSKI
GIMNAZIJ
ZBRAL IN UREDIL JOŽE SINTIČ
OPREMIL J. PREŠEREN

Kramar Janez

V pričakovanju zime

Kake be spet lepe,
o ljubica,
ke zepet be zapadel sneg
~~iz tvoj srca v srce~~
med srca v srce
kot drobnih niti
brez števila belih cest
se sike!

In kaj bi dal,
da tisti čas
bi, kot nekdej, skez vas
le enkrat še
s sanmi se zapeljal
v etreški svet
in čutil spet,
da ves sem tvej,
o vas...

Pozabil bi
za hip spet vse,
kar me teži
in kakor kletke presta ptičica
bi vzplale mi srce,
da vriskal bi na glas.

Tedaj bi vam, ljudje,
ki kakor meni zdaj,
zaman pe sreči hrepene,
nasul bogastva sveje duše,
da bi zaslutili raj;

in, o, ljubica,
še tveje hladne bi srce
egrel merda
tedaj...

Zadnje pismo

Res, reven sem,
vendar deslej

Bila je še nistem presilna družin - lepa, hladna in delovna; takšna, kakršna je pač v...
še manj da bil bi je sprejel. ...
In vedi ti; ...
začetni bi s teboj ...
še najmanj si želel. ...
ljudez priarznili jeviki...

Zvedel sem, da se prišla k nam na obisk teta iz Ljubljane, stara žena, Primož in Prigovčevka, vsa tri se obisk prikrivale, kajti preda so sta vasa, da

Jože Prešeren

Jesenske pesmi

Rumeno listje je odpadlo

Rumeno listje je odpadlo

in je pesem prišla med nas,
življenje je tesno postalo,
ne je zašlo v ta tihi čas.

Ljubezen je le še spomin
na prejšnje srečne dni;
kot zvezda se je utrnila
in nazaj je ni.

Rumeno listje je odpadlo
in čudna so drevesa zdaj.

O, kje ste tisti srečni časi?
Kako si vas želim nazaj!

Pesem

Polje, hiše in nebo.

Daleč ~~ukja~~ nekje veselo pesem pojo.

Soba, okno, mrak;

v tesnobi sobe bije korak.

Misel, človek, srce.

Molk tesnobexxx tesni srce.

Misli, človek kamenó.

Mati in otroci

Mati je kličala svoje otroke -

samota pri njej je bila.

Mati je tiho umrla,

sama odšla je s sveta.

Jože Sintič

TEJA

Bila je jesen, jesen podobna drugim - lepa, hladna in deževna, takšna, kakršna je pač vsa leta, tisti letni čas, ki zaleze človeku najgloblje v srce in ga žene k premišljevanju. Bila je natanko taka kot druge, toda danes se mi zdi, da je bila ta doba nekam lepša, bolj otožna in sanjava. Krhinovo gabrovje, po katerem sem lazil v poletnih mesecih, je utihnilo s pesmijo sinic in kosov, in le kdaj pa kdaj je v zraku onemel zategnjen vrisk ~~skrx~~ krokarja ali vrana, ki je z razprtimi krili jadral nad vasjo. Le noredkoma sem stopil med stare Krhinove gabre, ki so stali na tem mestu že dolga leta, za katere je bilo toliko prerekanja po sodnijah. Ne menijo se za ljudska tožarenja, mogočni gabri ~~stojinj~~ stojijo še dandanes in strašijo vraževerne ljudi v temnih nočeh... Naša vas je bila že poletni tiha, a na jesen in zimo je bilo tako, kot da bi ljudem primrznil jezik...

Zvedel sem, da bo prišla k nam na obisk teta iz Ljubljane. Stara dva, Primož in Primoževka, tsa mi ta obisk prikrivala, kajti predobro sta vedela, da

se tete bojim. Nasplošno sem se takrat bal vseh ljudi, koča tako, kot sem se bal tete Fanike iz Ljubljane, se nisem pa nobenega. Najbolj se mi je zamerila takrat, ko sem ji po nesreči padel iz rok in se polomil. Tu se je končalo najino dobro prijateljstvo in odlej sem mi ji isopikal, kjer mi je bilo mogoče.

En dan pred njenim prihodom, sem zlezal na sosedovo seno in si pripravil skrivališče. Ko sem drugi dan zagledal prihajati tete in sestrične sva od Lestanjovice, sem se skrivil. Sestrična Teja me je presenetila s svojim prihodom, kar nje nisem pričakoval. Zaril sem se v seno in čakal, kaj se bo zgodilo. Začeli so me klicati. Primoževka s čelavtik vrst, ki so bila obrnjena proti Krhinovemu gabrovju, Primož pa je robantil s okna, kajti taka je bila njegova navada, in v rokah vrtel ogrizeno pipico za tobak. Tudi tega nisem slišal, ko mi je obljubljal, da me bo naklestil, ko bom stopil v hišo. Nisem se hotel oglašati, čeprav me je klicala tudi Teja. Slišal sem njen glas, njena besede, ki so se mi zdele nekam tuje, vendar lepe in vabljive.

"Pridi! Saj ti ne bomo nič naredili! Zakaj se bojiš?"

"Ne, ne pridem! Vse zastonj," sem polglasno zamrmral, se obrnil, da je zasumelo seno, in pljunil sem bilko, ki mi je zašla v usta. Teja se je približala venici, vendar ni odprla vrat, da bi pogledala vanjo, ampak je umaje zavila mimo nje do gabrovega groma, ker je bila prepričana, da me bo tankaj našla. Kodoželjno sem se nasmešnil, vtaknil nos v dišeče seno, vesel, da sem jo utavil. Ko sem pokukal skozi špranjo, sem videl, kako se je jesno namrdnila in se savrtela na drobnih nožicah. Zdajci se je nasmešnila, stopila k lestvi in se začela vpenjati. Postalo mi je vroče.

"Prestano," sem pomislil "izdan sem!" Premaknil sem se. Teja se je ustavila in prisluhnila. Nič, vse je bilo tiho. Stopila je na tram in nasmejano skočila v moje skrivališče.

"Ja te imam! Zakaj se skrivaš?" ledal sem v tla. "Ali te je gram vedela sem, da te bom našla nekje tukaj. Deleč od Krhinovega gabrovja ne moraš biti. Saj vem, da se nikamor ne upaš. Zdaj je premrlo, da bi se skrival pod gromom, zato si zlezal pa semkaj. Zelo pametno!"

Ne sem jo boječe, me je pokaral: "Kaj me tako gledaš? Kalo sem zrasla," je dodala z nevažnim glasom, ko da se je ne tiče. Pobesil sem pogled.

"Ne boj se me vendar! Saj vsa dva bila včasih prijatelja!" boječe sem dviral oči, polzel s njimi po znamenem obrazu, rokah in obleki ter se nazadnje srečal z njenimi očmi. Bila je zelo čedno oblečena. Jaz pa sem bil navaden vaški otročaj, ki se je podil za kravami na paši, da je dobil kos belega kruha, kradel gospodarjem koruzo, je nosil za Erko in pekci in jedel.

"Kaj vendar nočiš? Kaj nisi več stara Teja?"

"Ne, Teja ti si nekaj novega, od prejšnje Teje je ostalo le šč ime."

Bil sem prevzet nad njeno spodobno govorico, še bolj pa nad njeno lepo obleko, ki je bila same nekaj nevsakdanjega in mikavnega za oči.

"Pojdi, greva! mi jaz reče in se namrdne, "ne upa je mi tukaj!"

"Jaz ne grem nikamor!"

"Nikamor? Zakaj pa ne?"

"Jako sem sklenil."

"Oho, takó si sklenil? Najbrž tvoja trma, še vedno si trmast, kot si bil včasih."

"Vseeno, ker sem četudi sem!" sem jekno odgovoril.

"Ne pa vseeno! Ne morem te prisiliti, da si sel s mano, pa tudi jokal ne bom, če ne vprašal si, da boš šel s mano v Krhinovo gabrovje, če nočeš, pa nič! Še šal ti bo!"

Skočila je na tram in se šo za hip bežno ozrla po meni.

"Teja, počakaj, grem s tabo!"

Vedela sem, da boš šel. Posprosila bova, da bova smela malo za Erko. Dolgo me ni bilo tam, če tam, rada bi se malo razgledala.

Skočil sem na lestvo, aropotal po klinih, onapa je previdno in počasi pristopila za mano. Šele zdaj sem si je utegnili natančneje ogledati. Povavnala si je malce zmečkano krilo, se ozrla po rdečih čevljiških, kot bi mi hoteli peči: "Ker je veliko se je spremenilo. Samo mene poglej! Prij sem nosila velike velike čevlje in ualala korake kot odrasel moški, danes pa nosim majhne in najmodernejše."

Vstopila sva v sobo. Stari Primož je sedel za mizo, brskal po tetinih stvarih, preudarjal in vlekel pipo. Teta Fanika je sedela za pečjo in se pogovarjala s Primoževko. Zbal sem se, da ne bi Primož kar takoj pričel obračunavati, vendar sem se zastonj bal, kajti teta je pristopila k meni, mi podala roko, resno kot odraslemu človeku in mi voščila dober dan. Samo nasmehnila se mi je, ni me začela poljubovati in žgečkati, kot je to delala po navadi. Primož je strogo gledal iznad očal, jaz pa bil toliko navihán, da ga sploh nisem hotel opaziti, ker sem vedel, kaj pomenijo njegovi pogledi. Teja je prosče pogledala mater in re-ja:

"Mama, smeja malo za Keko? Saj veš, da me še dolgo ni bilo tam."

Sedaj je prišlo tišče, česar sem se najbolj bal. Zavedal sem se, da Primoževa beseda mnoge zaleže, če ne vse.

"Za sedaj prav nikamor! Kasneje se bomo pogovorili o tem."

Zdaj je vskipela Primoževka, ki je sedela za pečjo in se pogovarjala s teto.

"Še kaj, misliš, da bo obveljala vedno le tvoja! Kaj se boš vsajal! Ker lahko gresta! "nana reče Primoževka, vstane in potegne izpod postelje kovček, v katerem sem imel spravljeno perilo. Primož je že odprl usta, da bi nekaj zavpil, vendar se je premagal zaradi gostov. S tete Tejo sva se urno pobrala iz sobe, kajti le nerada sva bila priča prepirov starih dveh, če ni šlo ravno za najino kožo.

Odšel sem v Ek Ljubljano. Z mano so potovale vse želje zagabrinškega otroka. Pričakoval sem ~~prazniški~~ presenečenje, vendar je bilo drugače. Zame je še vedno obstajala le Zagabrina. Doslej sem slišal govoriti le zagabrinško in vaje sem bil le zagabrinških poti. Tu, v Ljubljani je bilo zame nekam hladno še zrak mi ni ugajal, ker sem bil vajen vdihavati le ~~zrak~~ svežega, ki ga je bilo toliko ~~okoli~~.

S Tejo sva izstopila. Oziral sem se na levo in desno in s komolci neusmiljeno odrival tiste, ki so se zaletavali vame. To mi je ugajalo, kar nekam razposajen sem postal. To majhno veselje mi je prekinila Teja, ki me je zgrabila za roke in mi šepnila:

"Ne obnašaj se vendar tako grdo!" Izvila sva se iz množice ljudi, ušla sva vpitju in zabavljanju. Začel sem opazovati mesta. To je bilo zame nekaj novega in zanimivega. Pravo deveto čudo! Z očmi sem blodil po velikih hišah. Ker nekam prikrajšanega sem se čutil, ker me je sestrična Teja vedila za roke. Najraje bi šel sam, tako po zagabrinško. Vtaknil bi roke v žep in si poživljal.

"Ne oziraj se toliko! Stopaj za mano!"

Pogledal sem Tejo, bil sem žalosten in poln domotožja. Oči so me zaskелеle.

"Tu nismo v Zagabrinju!"

"Vem, da nismo! Sam puščoba in divjanje!"

Pomilovalno se je nasmehnila in pokroviteljsko odgovorila:

"To je vendar mesto!" Požrl sem slino. Mislil sem nekaj reči, vendar nisem mogel.

"Naj bo mesto ali ne, tako ni lepo, kot v Zagabrinju!"

"Zakaj pa nisi ostal v Zagabrinju!" Ustavil sem se. Teja me je začudeno pogledala, vendar je čutila, da me je užalila.

"No, saj se boš kmalu vrnil, samo malo si boš ogledal mesto. Ne drži se tako ~~starka~~ kisló, vsaj malo se nasmej!"

Smej se če se moreš! Nekdo ti prisodi zaušnico, reci mu, naj ti da še eno, potem se pa še nasmej.

S Tejo sva zavila v veliko ulico in sam ne vem, kdaj sam se znašel v njenem stanovanju.

"Mama, Jožeta sem pripeljal!"

"Lepo, da je prišel." Teta me je pozdravila zelo hladno, brez mehko-be in prijaznosti. Tako me je pozdravila ~~zavijalka~~ teta, tista teta, ki me je vedno tako ljubkovala, kadar je prišla k nam. Nisem vedel, kam naj bi se ~~ukrixx~~ spravil.

"Kadar sediš mi jarek! Teja, ko je opazila, da sem v sadregi, Stopil sem po parketu, nosil sem težke čevlje in malo je manjkalo, da mi ni spodrsnilo.

Mimogrede sem ujel tetin pomilovalni vzdih, ki me je tako zabelel, da bi se najraje s jokal in se pri prihodu napotil v Zagabrinje.

"Teja, pelji me malo Jožeta v kakšno mesto!" Rayno sem se malo odpočil, ko sem moral spet po mestu. Teja me je premerila od pete do glave, nato mi pa namignila, da ji naj sledim. Njeni, lahki, mehki čeveljčki so kar plavali po tlaku, medtem ko so moji okovani ropotali, da je bilo še kar preglasno.

"Živio, Teja!"

"O, zdravo Jure!"

"Kam si namenjena?" jo vpraša, ko se ji približa.

"Kam? Nikamor! Malo grem na sprehod."

"Oho, glej, glej, lahko se mi približaš!"

"Nemorem, nisem sama. Imam sorodnika pa mu moram malo razkazati mesto."

"Pojdi za trenutek z mano."

"S tabo? Kam?"

"K sladoledu. Bi šla?"

"Bi, pa nemorem."

"Malo bo že počakal."

Obrnila se je k meni in me vprašala, če hočem malo počakati. Nisem odgovoril, ampak samo prikimal, da bom. Neznanka je prišla za podpaščuho, jas pa sem ostal pred izločbenim oknom, strmel za njima in si šele Zagabrinja. Oj, ti ljuba Zagabrinja, zakaj si me poslala v svet? Teja, zakaj si postala takšna, zakaj so te tile ničredneži tako spremenili, da vsakomur verjameš. To ni lepo od tebe!

Premišljeval sem in v mislih ošteval Tejo in samega sebe, ker sem sili v Ljubljano.

"Živio Jure!"

"Pozdravljen Brane! Kam pa?"

"Malo za ribicami. Ti si že nekaj vlovil?"

"Prijeteljica."

Oh, Teja, ko bi ti vedela, kako se iz tebe norčujejo! Neumna si, ker jim verjameš, jaz jim ne bi nikdar.

Stal sem na istem mestu, kjer me je pustila. Tako bednega sem se počutil.

"Kam greva sedaj?"

"Kam? Nikamor! Domov, na vaš dom, potem pa naravnost v Zagabrinjo."

"Kaj se ti je pa tako zamerilo?"

"Prav vse!" Holčala je, tudi jaz nisem nobene rekel. Res nima pomena udarjati po klavirju, ki ni uglasen in peti po notah, ki niso prave.

"Hej, Teja! Je bilo morda kaj naloge?"

"Ne, ne spominjam se, mislim, da ni bilo nič."

"Oho, kakšnega kavalirja pa imaš!"

"Je pač takšen, kakršen je!"

"Ha vsak dan drugega! Nasvidenje!" Vtaknil je roke v žep, bronil pesek preko asfaltne ceste in zavil za oglom. Fant mi je ugajal. V njegovem obnašanju je bilo veliko sproščenosti in to mi je ugajalo. Zdelo se mi je, kot da sem fanta že videl nekje na dolenjških cestah. Bil je čisto zagabrinjski.

"Pravo prostiško obnašanje! Pobalin!" je jezno zamrmrala Teja, a jaz sem fantu voščil še veliko sreče in kakšno vedrosti.

Oj, kje si ti Zagabrinja! Kje si mi Krhinovo gabrovje, da bi se skrili, ko mi je tako nerodno in me je sram! Zakaj nisem rajši ostal doma, pasel krave, delal piščali in kradel koruzo.

To zgodbo sem napisal o Teji in sebi. Bila je moja mladostna prijateljica in spomin nanje mi je drag.

Kranar Janes

Cesta

Nemir. In drobne želje.

Veter, ki jih je razvel...

Cesta v daljo pelje.

Sredi nje pa on, ki je zašel.

~~xxxxxxxxxxxx~~

J e ž e P r e š e r o n

Napisal sem pesem

Napisal sem pesem,
 v kateri še ti mi živiš,
 v kateri še moje srce
 s spenini dejiš.
 In ke je zdaj berem,
 v njej gledam še tebe
 in medli spenini
 dni izpitik lepih mi spet očivo.

Napisal sem pesem te
 tebi v spenin,
 a vedi: za vse
 beseda brezmečna
 še, ljubljena, je...

Napisal sem, zdaj je prebiram,
 da s tabe ket takrat živin,
 saj nerda ta lepi spenin
 mladesti kdaj lučka
 be lepa sredi temnih glebin.

Peletni večer

Tega sem čakal,
 po tem vse dni sem hrepenel.
 V peletnem sencu
 sem čakal večera,
 večera, ki najin be le,
 bile pa je polne teh lepih večerov,
 ke sva jih vsak vasa
 zamišljala se.

B r e š č a k P e t e r

Lepeta - praznina

V ávezani se bili ljudje... Igrala je... Zdele se je, da se ~~njena misel~~ njena misel in njene tele pevezale sklavirjen v celote. Igrala je me-
 ledije, trudne in melanholične. Pred nje je bila vrsta belih in črnih tipk. Obču-
 til sem ta napev in zdele se mi je, da sem ga še nekje slišal ali pa deživ-
 ljal.

Takrat sem občutil večer, mrak in sej ulične svetilke, občutil sem sen-
 ce ljudi, ki se tam hodili pred namiz urami, pred dnevi. Zdele se mi je, da je
 same še ona ulična svetilka, povsed drugje pa le padaječe nebe...

Ljudje se plenkali.

Zunaj je bil večer in iz megle je lahne resile. Ljudje se prihajali in
 odhajali. Šel sem nime njih, nime luči, hiš in kstanjev. Pečasi, ket slutnja,
 se se v meni budile misli. Zdele se mi je, da nisem san.

Z nje sem hodil v večeru s pol zaprtimi očmi, in bal sem se sre-
 čevati ljudi, bal sem se, da bi mi kde vzal njene vizije...

Zepet večer...

Zunaj je padal dež. V sebi je bilo tople. Tam ni padal dež... Moj pri-
 jatelj je vesel človek, ki ne ljubi starih salenskih plesev, ie pravi, da se ob
 njih človek ne more sprostati. Fudi kravate neče nositi, ker se mu zdi človek
 s kravate svezan, brez misli, brez velje,.

Geverila sta e mnogih rečeh, ki zanimajo mlade ljudi: e filmu,

e reč'n'rellu, e deklicah in e človeku. Geveril mi je:

"Vsakde bi moral živeti samo za danes. Človek se sme z vsem ukvarjati, samo s seboj ne." In še in še mi je geveril.

"V vsakemu ismed nas je hudič, ki ti pravi, da sme vsi ničle, da sme izgubljena generacija. Jas mu verjamem.

"Ti, "mi je dejal, "peznaš te meledije?" Zažvižgal mi je neke ameriške popevke. Zepet je bil v svojem elementu.

Odšel sem...

Šel sem mimo ljudi, luči in kstanjev. S polzaprtimi očmi sem se spetel v dežju pe križaječih se ulicah. Videl sem črne-belo mladičje tipke in trudn meledije. Nisem se mogel več spemniti njenega ebraza... Čutil sem le dežne kaplje, ki se mi padale na ebraz. Vesel sem bil dežja in teme neči, saj je bile nekaj pedebnega v meni...

In ena in jaz in moj prijatelj in zepet jaz... Iepeta-praznina na in vse te tudi v meni, lepeta-praznina, e beg, in te je človek in nje-gova življenje!

Kramar Janes

Misel se je razbelela

Kje si zdaj, nemir sladak,
nemir sanjav peletnega večera,
ke taval v upu sem
in kdaj in kdaj
v balost je ptica e radosti zapela.
Kelikekrat sem gledal let
ptic v dalje,

ki se tenile v mrak neba...
In bile mi je laže
sred živega, iščečega sveta...

Zdaj ptic več ni,
zdaj vem, da tudi ti
bila si sama sen nemira;
saj vse je že prešlo,
a v meni vse šele sedaj,
v tem niču, se je razbelelo.

Peletnega epeldneva

Sam hadim pe razgretem tlaku,
in srem in vidim; slišim
in mislim begvekan,
ljudje, vezevi, vse hiti,
a kam, kakaj, ne vem,
le vse beži
in, kam?

Življenje, kam?
Bežim za njimi, kaplja v vodi,
ki je vrtinec v sunkih blasnik geni
e sbrivnestai si mečmi.

Stare Anton

Neusmiljeni Marek

Vlak je vozil počasi in enakomerno, kakor vozi vedno po dolenski železnici, a Tinetu se je zdelo, da vozi še vedno prehitro. Sedel je ob oknu kupeja in nemo strmel predse. Mati je sedela v drugem kotu.

Tine se je peljal v mesto, v Kolo. Doma niso bili bogati, toda Tine-ta ~~mak~~ so hoteli iz Kolat s tistim bore malo denarjem, kar ga je bilo prá hiši.

Nikoli še ni bil v mestu in tudi velike želje ni imel, da bi ga videl, ker je bil preveč navezan na dom, na travnike in ž zelene steljnike, polne brez in praproti.

"Velika postaja" je zamrnil in izstopil. Z materjo sta šla na stanovanje.

Prijazna gospa ju je sprejela in jima pokazala prostore, kjer bo Tine sedaj stanoval in živel. Soba je bila v kleti, toda na veliko Tinetovo presenečenje je bila čista in še dokaj urejena. V enem kotu je stala omara, v drugem polica za knjige, v tretjem sta bili dve postelji, a na sredi sobe je stala majhna okrogla miza. Tine je sedel za mizo in se zagrl skozi okno, tja nekam daleč čez hribe. Mati je medtem uredila vse stvari. Perilo je zložila v omaro. Nato sta šla malop mestu in nakupila knjige. Tako je kmalu prišel čas ločitve.

Teško se je ločil od mame. ~~Ka~~ Ko ga ~~jak~~ je za slovo še poljubila, ni več vzdrl. Stekel je na hodnik, zaplaval po peronu in izginil v množici potnikov. Nekaj časa je tekel po drevoredu, nato pa je ~~mak~~ sedel za trenutek na bližnjo klopio, da si malo oddahne in umiri, kajti bilo mu je silno hudo. Pa kako hudo! Šel je od doma in zdaj je ostal v čisto drugem kraju med tujimi ljudmi.

Minilo je več mesecev. Privadil se je mestu in njegovemu življenju in kmalu si je pridobil prijateljev. Toda prijatelja, ki bi mu kakikdaj pa kdaj potožil svoje gorje, ni imel. Tega mu je manjkalo.

Tine se je vpisal k tabornikom, redno se je udeleževal sestankov in kmalu je začel resno študirati za izpite, ki jih moraš narediti, če hočeš postati respravi tabornik. Potrebne knjige je dobil od sočolke Bibe. Bili so to "Tabori", glasila tabornikov. To dekle mu je bilo že dolgo všeč. Imelo je svetle lase, lepe modre oči, majhne, rdeče ustnice, ki so bile čisto otroške, skratka, bila je zelo nežno bitje.

Sedela je v prednji klopi, on pa v zadnji, zato jo je lahko nemoteno opazoval. Tudi doma je večkrat mislil nanjo. Dostikrat so se mu prikazovale namesto matematičnih formul njene oči, njena usta, pokazala se je njena slika, ki ga je premotila, da ni mogel študirati.

Pri telovadbi je s svojimi očmi vedno polzel po njeni lepi postavi in nasploh je ~~ki~~ bil vedno kje v bližini, da je je lahko natančno ~~opazoval~~ opazoval. Željno je iskal njen pogled, a ko sta se srečala, je vedno povešil oči.

Sedaj, ko je imel njene "Tabore", je imel večjo priložnost, da se ji približa. Ko je snov predelal, ji je vrnil revije. V vrhnjem svezku je bil listič, droben bel listič papirja, na katerem je bilo napisano:

"Draga prijateljica! Oprosti, da te nadlegujem. V tem mestu sem tako sam. Nimam prijatelja, ki bi mi lahko izpovedal vse svoje težave in s katerim bi se res lahko pristrčno pogovoril. Pomislil sem na te.

Odg-ovori, kaj misliš o tem! Srečno!

Tine"

Kako dolg je bil tateideni in ni hotel miniti. In noči... Bile so lepe ter polne sanj in želja. Komaj je čakal ure, ko bo dobil pisemce. To je bil njegov prvi ideal.

Nemiren je šel v Kolo. Nič posebnega se ni zgodilo. Tudi z Bibo je govoril, toda dala ni o. d sebe niti najmanjšega znamenja in še je sumil, da pismo ni prišlo v prave roke.

Kolenc Junes

Dan mrtvih

/Iz cikla Trnova krona in krišev got/1944/

Brezdomec kmet

Da vanj bo zadnji sij oči zamiral,
saj ga ne bom pojedel, kruha kos
ršenega mi dajte, glejte, bos
kot v polje kralj oči bom vanj upiral.

Da te začelel sem si, se smejite,
sinovi hladni mrslega sidu,
Van šala je umreti od gladu?
O, le s preziron topim me dušite!

Imel sem polja, zlata polja, lepa
in vsako bilo mi je kot oko,
a od topov so polja moja slepa.

Na slepa zadnje sem solze porosil,
potem sem šel...a saj sem sam, tako km
le veter je ostal, tega bom prosil.

Talec

Nebo in ptičke, sonce in polje,
še enkrat so oči mi v vas uprte,
trenutek še in bodo mi zastrte
v tenčico večne grose in teme.

In grozen, vem, ga vse bom na vešalih,
istegnjen jezik pa bo moj poljub,
raslival se bo v ritnih zlatih valih,
kot veter pticam, soncu, cvetju ljub.

Mi sonce bo poljubljalo lobanjo,
na mrtve roke dež solze rosil,
da bo ša dan ne moj, bom čutil sanjo.

Ko veter bo zasibal truplovrgax moje,
šuj, red, kaj v krik vrvi ti bom islil:
spev, ki naj ti življenje spot pripoje.

Pogled na raspelo

Moj redi v obupu mi srce kriči,
notranjost gloje divja bolečina,
ljubezen zdaj sovraštva je divjina,
kot da rod v meni s smrtjo se bori.

Kdo sodil vse bo, kdaj bo maščevano,
kaj človek je le sver, ki kri sesa,
morilci in skrunitelji vsega,
moj rod, mar tele žgalno je saklano?

Vsak dan v sabavo tujcem rod moj hira,
vsak dan njegovi smrti se reže,
še kleti mu ne puste, ko umire.

Vseeno kdo, le da nekdo maščuje,
in da poplačano bo vse gorje,
še bog si, Krist, maščuj! - A les ne šuje.

